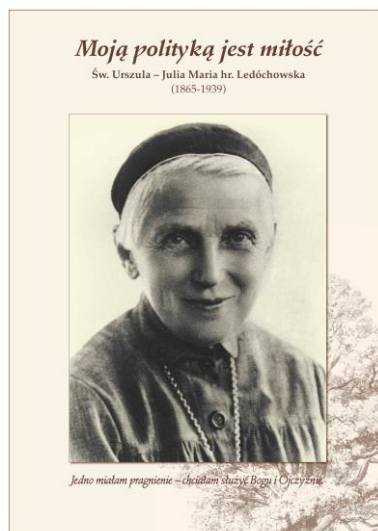

M

Św. Urszula – Julia Maria hr. Ledóchowska (1865-1939)

Moją polityką jest miłość

Wystawa planszowa pt. „Moją polityką jest miłość. Św. Urszula – Julia Maria hr. Ledóchowska (1865-1939)” przygotowana została przez Muzeum Historyczne m.st. Warszawy i Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego. Pretekstem do zorganizowania wystawy stało się podjęcie przez Senat RP 5 marca 2009 r. uchwały „w sprawie uczczenia 70. rocznicy śmierci św. Urszuli Ledóchowskiej i uznania jej za wzór patriotki”.

Wystawa została zbudowana wokół wypowiedzi Jana Pawła II o św. Urszuli, z szerokim uwzględnieniem myśli patriotyczno-społecznych Świętej i szczegółowym kalendarium, uwypuklającym jej wszechstronną działalność, poświęconą – jak stwierdził Senat – „Bogu, Ojczyźnie i człowiekowi”. Wykorzystano bogaty materiał ilustracyjny i archiwalny z zasobów sióstr urszulanek SJK. Scenariusz wystawy: Barbara Moszczyńska i s. Małgorzata Krupecka. Projekt i wykonanie: Dorota Kanalek i Krzysztof Burnatowicz.

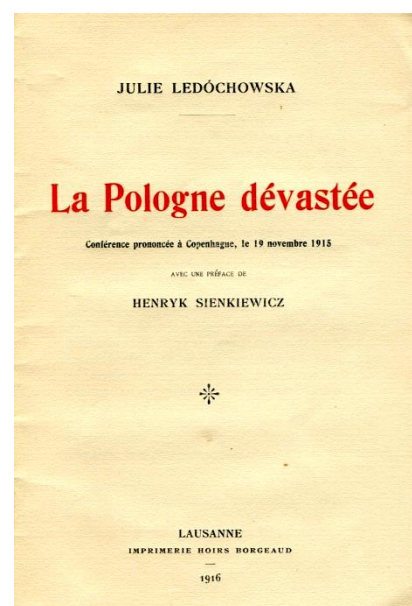
*

Św. Urszula – hr. Julia Ledóchowska (1865-1939) urodziła się w Austrii, w rodzinie emigranckiej: polskiej po ojcu i szwajcarsko-niemieckiej po matce. W krakowskim klasztorze sióstr urszulanek, dokąd wstąpiła mając 21 lat, podjęła się kształcenia i wychowywania polskich dziewcząt. W 1907 r. wyjechała na placówkę misyjną do Petersburga, aby zająć się pracą wychowawczą wśród młodzieży polskiej w Imperium Rosyjskim.

Wydalona z Rosji po wybuchu I wojny światowej, przeżyła lata 1914-1920 jako emigrantka w krajach skandynawskich, poświęcając się działalności patriotycznej, pedagogicznej i apostołskiej. Na zaproszenie H. Sienkiewicza podjęła współpracę z kierowanym przez niego Komitetem Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce i wygłosiła w Szwecji, Danii i Norwegii ok. osiemdziesięciu odczytów w sześciu językach, prezentując dzieje narodu polskiego, literatury polskiej i sztuki. Pisała artykuły w tamtejszej prasie, spotykała się z wybitnymi osobistościami ze świata nauki, polityki, religii, promując kwestię niepodległości Polski oraz akcję niesienia krajowi podczas wojny pomocy moralnej i humanitarnej.

W sposób godny naśladowania umiała zainteresować sprawami Polski nawet bardzo znane postaci z życia publicznego, ze skandynawskimi dworami królewskimi i środowiskiem dyplomatycznym włącznie. Była entuzjastką promowania w Europie polskiej kultury poprzez specjalistyczne wydawnictwa, prezentujące dorobek Polski w językach krajów zachodnich. Imponującym dokonaniem w tym zakresie było dzieło *Polonica*, wydane z jej inicjatywy w trzech językach skandynawskich w 1917 r., zawierające teksty o historii, literaturze i sztuce polskiej pióra cenionych wówczas autorów skandynawskich.

W 1920 r. powróciła do odrodzonej Ojczyzny, zyskała aprobatę Kościoła dla założonego przez nią Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego, zwanych popularnie szarymi urszulankami, i wraz z siostrami rozpoczęła różnorodną działalność w szeroko pojętej dziedzinie nauczania i wychowania – ze szczególnym uwzględnieniem środowisk najuboższych i najbardziej potrzebujących. Starła się docierać

tam, gdzie dostrzegała największe potrzeby i zagrożenia – w miejsca graniczne, nie tylko w znaczeniu geograficznym.

Miała szerokie kontakty ekumeniczne. Podjęła trud przechodzenia ponad podziałami narodowościowymi, społecznymi, kulturowymi czy konfesyjnymi. Potrafiła łączyć gorącą polskość z uniwersalizmem, z dynamiczną działalnością na polu wychowawczym, społecznym i religijnym w środowiskach pluralistycznych pod względem kulturowym i narodowościowym. Z determinacją włączała się aktywnie w dobre inicjatywy wszędzie, gdzie można było pomóc człowiekowi.

Była utalentowanym i doświadczonym pedagogiem. Utrzymywała kontakty merytoryczne z uznawanymi wówczas autorytetami w dziedzinie pedagogiki. Inicjowała nowatorskie formy, znacznie wyprzedzające jej czasy, m.in. wolontariat żeński do pracy wychowawczo-społecznej na Kresach Wschodnich. Wykorzystywała nowoczesne media, uruchomiła drukarnię, wydawała czasopisma, wystąpiła w Polskim Radiu, pisała powieści dla dzieci, wygłaszała prelekcje, animowała działalność organizacji religijnych.

Wspierając aspiracje pierwszego pokolenia studiujących kobiet, założyła w 1906 r. w Krakowie pierwszy na ziemiach polskich akademik dla studentek. Troska o młode kobiety, zdobywające wykształcenie i wchodzące w nowe role społeczne, zainspirowała ją do wybudowania w 1931 r. nowoczesnego domu dla studentek na warszawskim Powiślu.

Dwa lata przed śmiercią powiedziała: „Jedno miałam pragnienie – chciałam służyć Bogu i Ojczyźnie!”. Odznaczenia, przyznane św. Urszuli Ledóchowskiej przez władze II Rzeczypospolitej – Krzyż Niepodległości, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski i Złoty Krzyż Zasługi – są dowodem uznania, jakim już za życia cieszyła się w Polsce.

Dziś znana jest w wielu krajach świata. Jej imię noszą parafie, ulice, placówki oświatowo-wychowawcze i inne instytucje w Polsce, na Litwie, w Austrii, we Włoszech, w Argentynie, Brazylii, Tanzanii. Uchwałą lokalnych rad miejskich od 2006 r. jest Patronką Sieradza, a od 2016 r. Patronką Pniew. W plebiscycie na „Polkę wszech czasów”, ogłoszonym w 2011 r. przez Muzeum Historii Polski oraz miesięcznik „Mówią Wieki”, św. Urszula zajęła IV miejsce (po Marii Skłodowskiej-Curie, gen. Elżbiecie Zawackiej „Zo” i Irenie Sendlerowej).

Wystawa ukazuje ją jako aktualny wzór dla Polaków, zarówno mieszkających w kraju, jak i za granicą – jako przewodniczkę w rozwiązywaniu dylematów tożsamościowych, rodzinno-wychowawczych i religijnych.

Wystawa eksponowana była od 2009 r. w ponad 80 kościołach, muzeach, bibliotekach, seminariach duchownych, domach kultury i szkołach w 45 miastach, m.in. w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej i w Muzeum Niepodległości w Warszawie, Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, Katedrze Gnieźnieńskiej...

Strona 8 — Kurier Tomasiński, sobota, 17 kwietnia 1927 — Numer 173

Z ŻYCIA KOBIEŃ

Jubileusz Wielkiego Dzieła

W dniu 17. 4. 1926 r. odbędzie się w Pniewach jubileusz 50-letniej działalności znanej w Polsce i za granicą ze swej intensywnej pracy wychowawczej i społecznej. W r. 1910 sprowadziła do kraju naj młodszą dziewczynę do kraju z Niemiec. W r. 1910 sprowadziła do kraju naj młodszą dziewczynę do kraju z Niemiec. W r. 1910 sprowadziła do kraju naj młodszą dziewczynę do kraju z Niemiec.

Styczeń 1931r.

Genjalna organizatorka

W siwym habicie

Mrówca praca matki Urszuli Ledóchowskiej

Pewien wybitny sportman wyraził niedawno twórcę „To jeden z czterdziestu doświadczeń, które pod dotknięciem kielicha, pralnie i kuchnie. Zważywszy, iż studentki „dodają się nie trzymają” — i nadto, że w całym naszym życiu — automatalem —

Polskie nauczycielki na kursie wakacyjnym w Rzymie.

Nowe dzieło czcigodnej matki Ledóchowskiej

19 dla Polski. 30^{zł}

Kurs nauczycielski w Rzymie! Cóż to pomysli! Któż to ośmieliłby się na tego rodzaju, jak nie Czcigodna matka Ledóchowska przelożona SS. Urszulanek Serca Jezusa K.

Jedna z czołowych kobiet w Polsce

W przedsięwzięciu działalności MATKI MARII URSZULI LEDÓCHOWSKIEJ, przełożonej generalnej SS. Urszulanek Serca Jezusa Królewskiego.

Autorka — Polska — Polonoż — Filozofka — Socjalka — Działka. 40 sekretarzy. 11 sekretarzy. — Po 12 latach od czasu 1920 do czasu 1930.

obok szkoły gospodarstwa domowego i innych zajęć, przetrwała do czasu wojny. Dzięki jej staraniom, w czasie wojny, przetrwała do czasu wojny. Dzięki jej staraniom, w czasie wojny, przetrwała do czasu wojny.

„Naszym apostołstwem jest nauczać ludzi pokochać pracę”

Słowo o Matce Ledóchowskiej

Nadawca na tym miejscu życzenia i witalii postać o Bernarda Lubina, który w czasie wojny, przetrwała do czasu wojny. Dzięki jej staraniom, w czasie wojny, przetrwała do czasu wojny.